

NOM DE L'ACTIVITAT: Ruta per Aralar

Data: Del 6 al 10 de desembre de 2006

Lloc: Sierra de Aralar, (Gipuzkoa. Nafarroa) Euskadi

Participants - Socis: Cristina Roquet, Abel Major, Xavi Farré, Laura Server, Mª Jesus García, Albert Marsiñach, Lara Apellaniz, Marta Bonastre, Joan Colon, Mónica Romano, Roger Seco i Eli Sa.

- **No socis:** Nuria, Carlos, Donna Apellaniz,

Tipus d'activitat: Excursionisme

Explicació, observacions, comentaris...

El primer cotxe, amb la Laura, la Nuria i el Carlos surt cap a Donosti el dilluns, amb la intenció de conèixer la gastronomia i les costums de la capital gipuzcoana.

La resta de l'expedició, després de tot un seguit de malentesos, aconseguim sortir dimecres al matí cap al País Basc. La primera tongada arriba a Larraitz a mitja tarda i després d'una llarga caminada de 5 minuts, trobem una mena de borda/lavabos on passar la nit. El següent cotxe no triga gaire a arribar i a dormir tots plegats sota els acollidors lavabos.

El dijous, ens llevem al matí i comencem a caminar cap al Txindoki. La pluja es deixa sentir a mig camí on vam poder deixar les motxilles en una borda. Un cop feta l'ascensió, tornem a agafar els "trastos" i seguim un camí una mica intuïtiu que en principi ens porta cap a Igaratza on en cas de no tenir temps per arribar fins a Guardetxe (següent refugi) suposem que trobarem alguna altra borda per passar la nit. Després de deixar enrere Alotza, les marques del camí s'allunyen i les perdem. Nosaltres també ens perdem, la boira i la resta de condicions atmosfèriques faciliten el estar perduts durant una bona estona fins que el GPS és l'únic que ens sap dir cap a on hem de seguir caminant...Finalment, aconseguim arribar una mica més enllà d'Igaratza, fins on Els Amics d'Aralar (Aralarko Adiskideak) tenen una casa al costat d'una petita ermita. Però no!, l'expedició ha de dormir en un depòsit d'aigua. Al matí, una tempesta de tot en general retarda la sortida del grup del dipòsit (aquest dia la intenció era arribar al Guardetxe i prendre'ns-ho amb la calma, per tant no hi havia gaire pressa). Veient que el temps no millora, sortim tots i comencem a caminar sense tenir gaire clar cap a on anem. Tornem al refugi i discrepem sobre quin és el camí a seguir fins que se'ns apareixen dos àngels de la guarda: el Felipe i l'Ander! Ens diuen que van cap al Guardetxe i que si volem anar amb ells...Por fin pel camí encertat!! L'Ander, de dotze anys, no deixa que ningú es quedi enrere i ens fa de guia en tot moment. Aconseguim arribar al Guardetxe on en Felipe ens convida a "unos caldos" (salda) i "unos txoricillos"... Els conductors juntament amb la Lara (la euskalduna) agafen el cotxe de la Laura i tornen a Larraitz per portar tots els cotxes fins allà on èrem. A la tornada, com a recompensa de la patejada amb els cotxes, podem gaudir d'un de les més maques postes de sol

pujant per la carretera que porta fins la Santuario de San Miguel de Aralar des d'Uharte Arakil, un cop a dalt es pot veure tota la serra d'Andia i Urbasa. Increïble oi Laura?

Ens reunim tots per decidir si el dissabte ens anem amb el Felipe i l'Ander a fer un recorregut amb ells. El grup està d'acord però no ens decidim alhora de buscar lloc per dormir. Finalment, rebutgem l'opció d'anar a Tolosa que el Felipe ens havia ofert i ens quedem a dormir al frontón de Baraibar. Hi ha un petit grupet que comença amb la sidra... fins aquí es pot explicar.

A l'endemà ens fem camí al Guardetxe un altre cop, el cotxe de la Laura marxa cap a Barcelona; el grup s'ha quedat amb quatre persones menys. El Felipe ens recull a tots i comença l'excursió més maca de tot el pont. El temps de moment acompanya, i la neu envolta tots els cims circulars d'Aralar. Mentre el Felipe, seguit molt a prop del petit Ander, obre camí per la neu, la resta gaudim d'un paratge espectacular...Primer, Irumugarrieta, després, Aldaondo, i per acabar, diria que Urgute (cim que l'Ander encara no havia fet!). El Felipe valora si seguir caminant i pujar el Ganbo, però el temps i les condicions físiques d'alguns del grup el fan decidir tornar pel camí i fer una paradeta en una borda perduda per Aralar que té ell i menjar tots junts! L'excursió ha estat preciosa, des de l'Irumugarrieta vam poder apreciar totes les Maioas, la vall de Betelu, l'Artubi on el Felipe ens explica que l'any passat hi van morir dos excursionistes intentant arribar fins a Balerioko Haitze; "los baserris" (caseries) de la zona de Gaintza, Azkarate, Intza, etc. Preciós!

De tornada ja als cotxes, el Felipe ens torna a convidar a el Elkarte de Tolosa d'on és soci per passar la nit, i sense pensar-nos-ho gaire, li diem que sí, a més a més al dia següent tornem tots cap a casa. L'Ander parla amb el seu pare i diu que vindrà cap a la societat a menjar "unas tortillas". L'Eli, la Mònica i la Cristina marxen a comprar patates, ous, etc, i la resta li ensenyem a l'Ander a fer algun que altre nus d'escalada: un buit, un dinàmic...el nen està encantat! Estem tots al·lucinat per l'hospitalitat d'aquesta gent...Ens deixen una sala per dormir on hi ha un rocòdrom; que més podem demanar!! M'agradaria pensar que si algun dia ens trobem en la situació en la que es van trobar ells, faríem el mateix... Després de sopar i fer el gamberro una mica, juguem al joc de les pel·lícules...alguns millor que d'altres però amb un nivell quasi insuperable! Va ser molt divertit...

Ens llevem al matí i uns *croissants* del Felipe ens esperen a la taula, un per cadascun!

Llavors, recollim totes les nostres coses, els donem les gràcies i una forta abraçada a aquests tolosarras de pura cepa. GRACIES!!!!

Tornem a mirar enrere i gaudim del paisatge basc per últim cop...

Ho va tenir tot aquesta sortida: muntanya al más puro estilo vasco, llueve que te llueve, menjar bé i conèixer la futura figura del alpinisme basc, Ander Zabala.

FINS UNA ALTRA!